

ตอนที่ ๗

“ บ้านใหม่ ”

แล้วบ้านหลังใหม่ก็สร้างเสร็จเสียที ถึงจะมีพื้นที่ไม่ถึงหนึ่งไร่แต่ก็มีพื้นที่สนามพอสมควร บุญพาจะได้มีโอกาสเดินบนดินบนหญ้าบ้าง เปลา เราไม่ได้ปล่อยให้บุญพาเดินเล่นเอง เหตุผลก็เหมือนเดิมคือกลัวบุญพาไปเที่ยวไกล ๆ แล้วกลับบ้านไม่ถูก ยิ่งเราย้ายบ้านหลายครั้งเรายังกังวลไปว่าบุญพาจะสับสน เพราะไม่รู้ว่าถ้าหลงไปแล้วมันจะพยายามหาทางกลับไปที่บ้านสวนหรือบ้านเช่า

เราซื้อเชือกจูงที่ใช้กับสุนัขตัวเล็กสุดไว้สำหรับจูงบุญพาเดินเล่น บ้านใหม่นี้ตัวบ้านใหญ่พอสมควร ห้องแต่ละห้องค่อนข้างกว้าง มีสองชั้น ถ้ารวมพื้นที่ทั้งชั้นล่างและชั้นบนแล้ว ก็มีพื้นที่มากกว่าบ้านสวน รอบบ้านเป็นกระจก เราจึงให้ช่างมาติดมุ้งลวดเพื่อจะได้เปิดกระจกให้ลมเข้า แต่ตั้งแต่เข้ามาอยู่เราไม่เคยได้เปิดกระจกได้เลย เพราะมุ้งลวดสมัยใหม่ไม่มีตัวล็อค บุญพาสามารถเปิดเองได้ เราจึงต้องปิดกระจกไว้ทุกบาน ถึงอย่างนั้น บุญพาก็ยังกระโดดไต่มุ้งลวดเล่นจนขาดไปเป็นบาน ๆ ในช่วงเวลาเพียงสามสี่เดือนแรกที่เข้ามาอยู่ แต่อย่างที่ว่านั่นแหละ

“ บุญพาทำอะไรไม่ผิด ”

บุญพาดูมีความสุขขึ้น มันมีที่วิ่งเล่นในบ้านมากขึ้น มีวิวทิวทัศน์ดูมากขึ้น มันมักจะไปโผล่หน้าต่างนั้นประตุนี้เพื่อดูบรรยากาศนอกบ้าน มีต้นไม้เขียว ๆ มีดอกไม้ มีนกบินไปบินมาและบางทีก็ลงมาเดินอยู่ที่สนามบ้าง เกาะอยู่ที่เฉลียงบ้าง ถึงแม้บุญพาจะออกไปข้างนอกเองไม่ได้ แต่การได้เห็นสีเขียว ๆ บ้างก็ยังดีกว่าอยู่ที่ทาวนเฮาส์ที่มองไปทางไหนก็มีแต่กำแพงติดกันไปหมด ทุกเย็นเราจะผลัดกันอุ้มบุญพาเดินเล่นซึ่งเป็นสิ่งที่บุญพาชอบมาก และก็เป็นสิ่งคุ้นตาคนในหมู่บ้านนี้เป็นอย่างดี บางครั้งมีคุณแม่จูงลูกเดินเล่นผ่านหน้าบ้าน เสียงลูกคุยกับแม่แล้ว ๆ

“ หนูจำได้ บ้านนี้บ้านแมว ”

ถ้าช่วงไหนสามีผู้เขียนได้ลาพักกลับบ้าน บุญพาก็จะได้เดินเล่นตอนเช้าเพิ่มขึ้นอีกรอบ คือตอนที่เขาส่งเราแม่ลูกไปทำงานตอนเช้า เขาก็จะอุ้มบุญพาออกมาส่งแม่กับพี่ด้วย นอกจากนั้น ในวันเสาร์อาทิตย์ก็จะเป็นวันของบุญพา ตอนเช้าหลังจากที่ผู้เขียนทานอาหารเช้าเสร็จแล้ว บุญพาก็จะได้ออกไปเดินเล่นนอกบ้านประมาณชั่วโมงหรือกว่านั้น บุญพาใช้เวลาของตัวเองดี มันจะนอนรอจนแม่ทาน

อาหารเสร็จ พ่อแม่ลุกจากโต๊ะมันก็จะวิ่งนำไปที่ประตูทันที มีบางครั้งที่มีผู้เขียนอยู่ และเราคอยกันเพลิน บุญพาคอยแล้วคอยอีกพอกับแม่ก็ทานไม่เสร็จสักที บุญพาก็จะเริ่มบ่นด้วยภาษาที่ไม่ใช่ทั้งภาษาคนและภาษาแมว จากเสียงค่อย ๆ แล้วก็ดังขึ้น ๆ เป็นลำดับ

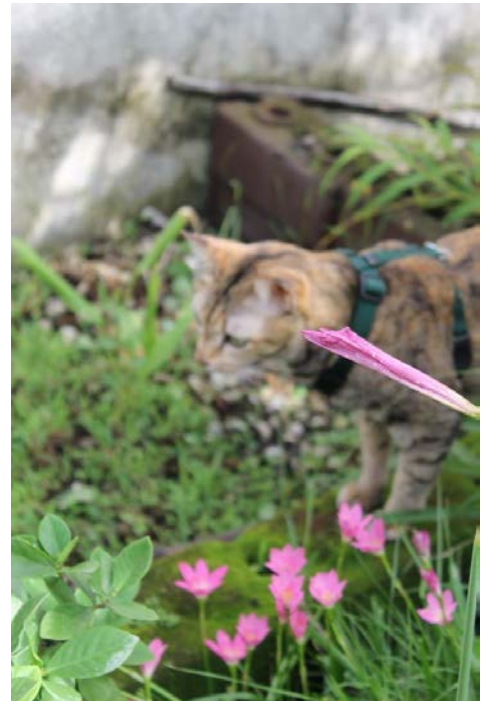
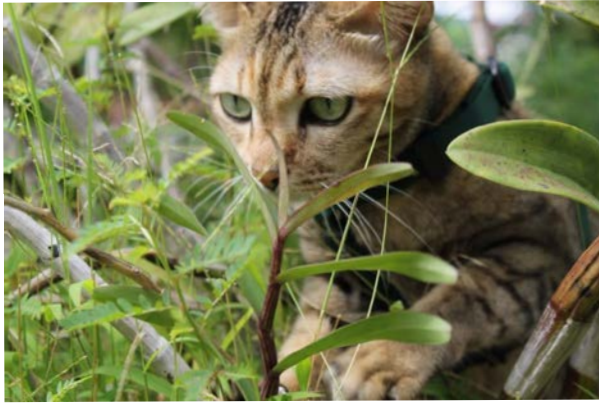
แรก ๆ นั้น บุญพาไม่ชินกับเชือกจูง ดังนั้น พ่อคนจูงเปลอบุณพา ก็จะพลิกตัวอย่างว่องไวแล้วใช้มือดันเชือกหลุดออกไป เล่นเอาใจหายใจคว่าเพราะกลัว บุญพาจะวิ่งเตลิดไปแล้วกลับมาไม่ถูก แต่บุญพาก็ไม่เคยวิ่งไปไกล บางครั้งมันตกใจคนงานที่คลุมหน้าใส่หมวก มันก็จะตะกายกลับเข้าบ้านเอง สามมีผู้เขียนเคยบอกว่า ถึงหลุดไปบุญพาก็คงจะกลับบ้าน แต่เราก็ไม่มีใครกล้าปล่อยบุญพาเดินเล่นเองอยู่ดี

จนกระทั่งผู้เขียนเริ่มป่วยด้วยอาการหอนรองกระดูกไขสันหลังกดทับเส้นประสาท และบุญพาก็ตัวหนัก บางวันจึงอุ้มบุญพาเดินไม่ไหว วันหนึ่งหลังจากทานอาหารเช้าเสร็จ บุญพาคอยแล้วคอยอีก บ่นจนครบทุกระดับเสียงก็แล้ว ก็ไม่มีทีท่าว่าแม่จะพาเดินเสียที ในที่สุดมันก็มานั่งจ้องหน้าผู้เขียน ถอนหายใจเสียงดังแล้วก็ไปคาบเอาสายจูงมาวางให้ เหมือนกับจะบอกว่า

“ เอ้า ! จูงก็จูง ”

ตั้งแต่นั้นมา บุญพาก็ไม่เคยถอดสายจูงอีกเลย มันกลับเพลิดเพลินกับการวิ่งเล่นเองเสียด้วยซ้ำ มุดไปตามพุ่มไม้ แวะกินยอดหญ้าอ่อน ขุดดินขุดทราย เกลือกตัวไปกับพื้นหญ้า มองดูผีเสื้อสวยที่มาดมดอกไม้ และถ้าเพื่อเจอกิ่งก่าหรือจิ้งเหลนบุญพาก็จะได้สนุกกับการไต่วิ่งตักไปตักมาถึงแม้ว่าจะไม่ได้จับก็เถอะ เพราะแม่มักจะพรวดพาดกับบุญพาว่า

“ อย่าทำเขานะลูก บาปกรรมชาติหน้าหนูจะได้เกิดเป็นคน ”

ดูทำบุญพาจะชอบบ้านใหม่มากพอควร มันไม่เคยปากเหม็นอีกเลย

ผู้เขียนหาท่อนไม้ไว้ในบ้านเพื่อให้บุญพาลองเลียบ แต่ความที่มันรู้ว่าคนรัก มันจึงลองเลียบกับโซฟาบ้าง พรหมปุพื้นบ้างตามอัธยาศัย

“ อยู่ที่อื่นละก็ โดนตีตาย ” ลูกสาวผู้เขียนมักจะแก้งค์ก่อนว่าเวลาบุญพา ทำของเสียหาย และก่อนที่ผู้เขียนจะโต้ตอบว่าอะไรไม่พอก็ลูกจะทำเสียงล้อเลียนว่า

“ มันไม่รู้เรื่อง.....ง ”

บางครั้งบุญพาก็จะถูกทำโทษด้วยการจับตัวมาฟัดอย่างมันเขี้ยว

“ นี่แน่ะ นี่แน่ะ จูบให้ตายเลย ”

บุญพากลายเป็นที่รักของคนทั้งบ้าน ในขณะที่เดียวกัน ชีวิตของบุญพาก็ผูกพันอยู่กับคนเพียงสามคนเท่านั้น ในขณะที่เรากลัวว่าบุญพาจะจากเราไป

บุญพาก็อาจจะกลัวว่าเราจะจากไปเช่นกัน มีอีกครั้งหนึ่งเมื่อเราย้ายมาอยู่บ้านใหม่แล้ว และยังไม่ถึงวันลาของพ่อบ้าน ทั้งแม่และลูกเกิดเจ็บขึ้นมาพร้อม ๆ กัน เราต่างเปิดประตูห้องนอนไว้เพื่อใครเป็นอะไรมากจะได้ลุกไปดูกันได้ แต่เราก็ลุกไม่ไหวทั้งคู่ มีอยู่คนเดียวหรือพูดให้ถูกก็ตัวเดียว ที่ไม่ได้นอนทั้งคืน มันวิ่งไปวิ่งมาระหว่างสองห้อง คอยดมคนนั้นเสียคนนี่เหมือนกับจะรู้ว่าเรากำลังไม่สบาย เราไม่อาจรู้ได้ว่าการกระทำของบุญพาเป็นไปเพราะสัญชาตญาณที่เกิดเหตุผิดปกติ หรือเพราะว่ามันรู้สึกห่วงใยเราจริง ๆ แต่อย่างไรก็ตาม มันก็ให้ความรู้สึกที่ดีแก่คน

บุญพาวาสนาส่ง ลูกแมวขี้เหร่หลงทางตัวหนึ่งได้สอนอะไรเรามากมาย ใครจะไปเชื่อ ว่าคนที่เกลียดแมวจะตายกลับต้องมานั่งเลี้ยงแมวด้วยความรักใคร่ได้ปานฉะนี้ มันเริ่มจากความเวทนา แล้วก็เมตตา พอเริ่มจะเมตตาจิตใจเราก็จะอ่อนโยนลงและพร้อมที่จะให้ และเมื่อได้ให้โดยไม่ได้หวังอะไรตอบแทน เพราะเราคงหวังอะไรจากแมวมากนักไม่ได้ เราก็จะค่อย ๆ ทำความรู้จักและเข้าใจธรรมชาติของมันมากขึ้น มองเห็นความน่ารักของมันขึ้นมาทีละน้อย ๆ และรักมันในที่สุด

เออ ! เวลาที่คนเกลียดกัน ถ้างลองพยายามเอาความเมตตาขึ้นมาชมใจ
บ้างก็ทำจะดี จะได้ตระหนักในพุทธภาษิตที่ว่า เมตตาเป็นเครื่องค้าจุนโลก

บุญพาวาสนาสงเจ้า	มาให้ เราๆ
หางขอตาสุกใส	แจ่มจ้า
หน้าแหลมรูปหัวใจ	ขาววอก
บุญสงเจ้าจากฟ้า	สู้อ้อมอกเรา